

DEB Nieuwsbrief

vol 4 - oktober 2020

De 2520

Inleiding

De 2520 is de leer die aantoonbaar de meeste controverse heeft veroorzaakt tussen onze beweging en het Kerkgenootschap der Zevende-dags Adventisten. Het is de primaire doctrine waarom de kerk velen van ons onder de tucht heeft geplaatst of uit de kerk heeft verwijderd, wat ze in 2012 massaal hebben gedaan. James White schreef ertegen en Ellen White zweeg. Sterker nog, ze beschrijft de 2520 zelf nergens in haar geschriften. De Millerieten hebben de 2520 in 1863 verworpen en de Adventisten hebben het vervolgens nooit meer behandeld, totdat deze beweging het in 2009 in een twintig uur durende videoserie van ouderling Parminder Biant opnieuw bevestigde. Als we het extra licht over de 2520, dat sinds 2009 is gepubliceerd, aan deze serie toevoegen, dan is er nu ontelbaar veel uur aan materiaal beschikbaar. Het belang van deze doctrine vraagt om aandacht en het doel van dit artikel is dan ook om de lezer aan te moedigen dat materiaal te onderzoeken.

Oorspronkelijke bedoeling vs. het maken van de toepassing

Hoewel de 2520 is afgeleid van de zinsnede "zeven tijden" in Leviticus 26:18, 21, 24 & 28 (KJV), betekent dat niet dat Mozes het hier had over een groep mensen in Amerika tussen 1798 en 1844, die plotseling niet meer door God gestraft zouden worden. Mozes waarschuwde de kinderen van Israël dat als ze ongehoorzaam zouden zijn, ze gestraft zouden worden, en dat de straf alleen maar heviger zou worden. Dit was de 'oorspronkelijke bedoeling' van de auteur (Mozes) en de profetie werd letterlijk vervuld toen Manasse, koning van Juda, in 677 v.Chr. gevangen werd genomen in Babylon. De progressieve intensiteit van deze straf wordt vervuld door elke opeenvolgende koning:

Leviticus 26:18 is Manasse, v21 Jojakim, v24 Jojachin, en v28 wordt vervuld in Zedekia.

William Miller 'maakte een toepassing' en merkte op dat als men symbolisch een tijdsprofetie van deze profetie zou kunnen maken, deze gelijk zou moeten zijn aan 2520 jaar. Met behulp van zijn dag voor een jaar principe, maakte Miller een toepassing van het woord "tijden" (KJV) om een jaar te symboliseren, waarbij hij dezelfde methode gebruikte als in bijvoorbeeld Daniël 7:25. Het Hebreeuwse woord voor "tijden" is anders, maar nogmaals, Miller maakte een toepassing en gebruikte niet de letterlijke interpretatie van het Hebreeuwse woord.

Vervolgens heeft Hiram Edson nog een aanvullende toepassing gemaakt op de 2520 door het toe te passen op het noordelijke

koninkrijk Israël dat in Assyrië gevangen werd genomen, te beginnen met koning Hosea in 723 v.Chr. (2 Koningen 17).

De conclusie van zowel William Miller als Hiram Edson was dat de letterlijke profetie van Mozes alleen over de toenemende bestraffing van de Joden gaat, maar symbolisch toegepast kan worden als een eindtijdsprofetie; en dat als er 2520 jaar toegevoegd zou worden aan respectievelijk 723 v.Chr. en 677 v.Chr. deze tijdsprofetieën in 1798 en 1844 zouden eindigen.

Het 'maken van een toepassing' is een techniek die Paulus, maar ook Zuster White, veelvuldig hebben gebruikt.

De 2520 ingebed in de centrale pijler van het adventgeloof

Zuster White zegt dat Daniël 8:14 "zowel *het fundament als de centrale pijler van het adventgeloof*" is (GC 409), maar is dit vers eigenlijk wel compleet? Vers 13 stelt namelijk de vraag hoe lang het zal duren voordat zowel het heiligdom als het volk niet meer ter vertreding zullen overgegeven zijn? Dat zijn twee verschillende elementen: het heiligdom, maar ook het volk. Het antwoord in v14 geeft ons 1844 als antwoord, dan zal het heiligdom niet meer vertreden worden. Maar is dat ook wanneer het vertreden van het volk eindigde? Zowel Ellen White als zeven verzen in de Bijbel die betrekking hebben op de profetie van 1260 jaar laten ons zien dat het vertreden van Gods volk in 1798 eindigde. Waarom heeft God de vraag in v13 dan maar gedeeltelijk beantwoord, en waarom nemen we genoegen met het negeren van die anomalie? Vers 13 vraagt twee verschillende gebeurtenissen als antwoord, maar v14 geeft er maar één. Het lijkt erop dat er een tijdsprofetie moet zijn met twee verschillende einddata die deze anomalie zou

kunnen verklaren. Het lijkt erop dat de verwoestende afval waarover in v13 wordt gesproken eigenlijk twee eendes heeft. Vers 19 lijkt hierop te zinspelen als het "*het laatste einde van de gramschap*" noemt. Als er een laatste einde is aan deze gramschap, zinspeelt Daniël dan op het bestaan van een eerste einde?

De 2520 is een profetie die dit dilemma zou kunnen beantwoorden, maar is het een geldige doctrine, of is het een fout zoals de kerk zegt? Moeten we er van afblijven zoals de kerk adviseert, omdat ze iets gevaarlijks hebben gezien dat hun angsten heeft veroorzaakt? (*Maranatha* 219.2)

De 1843 & 1850 Grafieken

Als je kijkt naar de lay-out van de kaarten van 1843 en 1850, die door zuster White beide worden ondersteund, dan zien we dat het kruis in het midden staat en de 2520 de hoeksteen is.

"Ik heb gezien dat de kaart van 1843 onder de leiding van de hand des Heren was gemaakt en dat hij niet veranderd moet worden; dat de cijfers waren, zoals Hij ze hebben wilde; dat Zijn hand er over was en dat die een fout in sommige van die cijfers verborg, zodat niemand die zien kon, totdat Zijn hand weggenomen werd". *EW*, 74-75

De hier genoemde fout betrof 1843 i.p.v. de correcte datum 1844, maar de kaart van 1850 bevatte deze fout niet, en de 2520 stond er wel op. Over het produceren van deze kaart schrijft zuster White:

"Ik zag dat God in de publicatie van de kaart door broeder Nichols was." *13MR* 359.1.

Zuster White begreep dat deze kaarten zo belangrijk waren dat de Bijbel erover profeteerde.

“Al in 1842 had de opdracht in deze profetie „Schrijf het gezicht op en zet het duidelijk op tafelen, opdat men het in het voorbijlopen zal kunnen lezen” (Habakuk 2:2) Charles Fitch op de gedachte gebracht een profetische kaart te tekenen waarop de gezichten van Daniël en de Openbaring in beeld worden gebracht. De publicatie van deze kaart werd beschouwd als een vervulling van het bevel door Habakuk gegeven.” *GC88* 392.1

Het is niet mogelijk om in dit artikel de nadruk te leggen op het gewicht dat zuster White hechtte aan de fundamentele waarheden die de Millerieten tot aan het publiceren van de kaart van 1850 hadden, en de 2520 was daar één van.

In twee van de vele citaten hierover, vergelijkt ze de kaarten met Jezus zelf en het fundament of platform met zijn pinnen en pilaren.

“De waarschuwing heeft geklonken: Er mag niets toegelaten worden dat het fundament van het geloof verstoord, waarop wij bouwden sinds de boodschap in 1842, 1843 en 1844 kwam. Ik was in deze boodschap en altijd, sinds ik mijn stem in de wereld heb laten klinken, was ik het licht, dat de Heere ons gegeven heeft, trouw. Wij zijn niet van plan onze voeten van het platform af te halen, want ze zijn daar geplaatst toen we de Heer dag in dag uit smeekten in ernstig gebed, zoekende naar licht. Denkt u dat ik het licht dat ik van God ontvangen heb kan opgeven? **Het is als de Rots der eeuwen.**” *RH*, 14 april 1903 par. 35

"Ik wil niet één schakel in de keten van bewijs negeren of laten vallen, want na het verstrijken van de tijd in 1844 kwamen kleine groepen van zoekers naar waarheid samen om de Bijbel te bestuderen en God om licht en leiding te vragen... De waarheid werd stap voor stap in onze gedachten zo vastgezet dat we er niet aan konden twijfelen... Het bewijs

dat in onze vroege ervaring werd gegeven heeft dezelfde kracht als toen. De waarheid is dezelfde als ze ooit is geweest, en niet een speld of een pilaar kan worden verplaatst van de structuur van de waarheid. Dat waar in 1844, 1845 en 1846 uit het Woord naar werd gezocht, blijft in alle opzichten de waarheid." *Letter 38*, 1906, pp. 1, 2. (Aan de Wahroonga Sanitarium Familie, 23 januari 1906.) *IMR* 52.2

1863

In 1863 hadden de Millerieten deze fundamentele waarheid verworpen en een nieuwe kaart gepubliceerd, de "1863 kaart" genaamd, waarin de 2520 werd weggelaten, en schrijvers zoals James White en Uriah Smith de geldigheid ervan ontkenden. Hoe treurig dit ook is, het is verbluffend als we beseffen dat de verwerping van de 2520 in 1863 uiteindelijk in de profetie zelf wordt voorzeggd. Als je de 2520 bestudeert, zul je zien hoe je met behulp van de gelijkenismethode tot het jaar 1863 kunt komen en dit jaar als het begin van een tijd van verstrooiing voor de Millerieten kunt markeren. Een tijd waarin zij in een geestelijke duisternis zullen binnengaan, net zoals de oorspronkelijke profetie in Lev. 26, dat het volk van God zou worden verstrooid in de duisternis van het letterlijke Babylon.

Het aantal jaren tussen de twee einddata van de 2520, 1798 en 1844, het eerste einde van de gramschap en het laatste einde van de gramschap zo u wilt, is 46 jaar. Het duurde dus 46 jaar voor de Millerieten om hun tempel te bouwen. Volgens Johannes 2:20, als we het over de letterlijke tempel in Jeruzalem hebben, was deze tempel ook 46 jaar lang in aanbouw. Aangezien er 46 jaar tussen de einddata van de 2520 ligt, is er natuurlijk ook 46 jaar tussen de begindata (723v.Chr. & 677v.Chr.).

Jesaja 7:8 voorzegt dat de noordelijke koninkrijken van Israël binnen 65 jaar in

gevangenschap zullen gaan, "... in nog vijf en zestig jaren zal Efraïm verbroken worden, dat het geen volk zij". schrijft Hiram Edson,

"...wij rekenen vanaf het gevangennemen en opsluiten van Hosea koning van Israël, dat in 723 vChr. plaatsvond. Dit was 19 jaar na Jesaja's profetie, zoals beschreven in hoofdstuk 8, namelijk 742 v.Chr.. Vandaar dat Efraïm letterlijk binnen 65 jaar werd gebroken als een volk." *The Times of the Gentiles, RH* 10 januari 1856.

Als we dit m.b.v. lijnen illustreren zullen we zien dat er aan het begin van Millers 2520 een periode van 65 jaar is vastgesteld, vanwege Jesaja 7:8, die kan worden opgesplitst in 46 en 19 jaar, en aan het eind van Edsons 2520 is er de 46 jaar die nodig waren om het geestelijke heiligdom te bouwen, van 1798 tot 1844.

Als we uit deze lijnen een chiasische structuur zouden creëren, een methode die in de hele Bijbel zelf uitvoerig wordt gebruikt, zouden we erkennen dat er een periode van 19 jaar ontbreekt aan het einde van Edsons 2520. Een chiasme ontstaat door het plaatsen van een soort spiegel op de structuur, zodat het einde er hetzelfde uitziet als het begin. Uit de lijnen zoals we die net besproken hebben zien we een onbalans die zou kunnen worden gecorrigeerd door de ontbrekende 19 jaar toe te voegen na 1844. Dit zou ons tot 1863 brengen. Deze methodiek wordt 'gelijkenismethodiek' genoemd, omdat we twee lijnen vergelijken en contrasteren en een chiasme creëren om verborgen schatten te ontdekken. Het jaar 1863

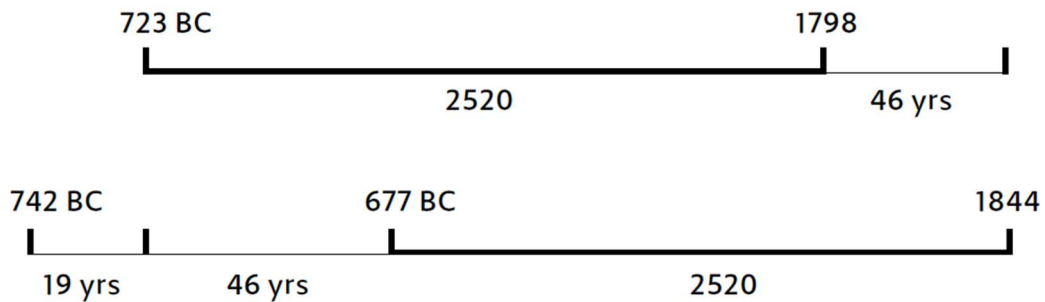
is ons niet gegeven door een oppervlakkige tekststudie over de 2520 zoals de Millerieten deze gedaan hebben, maar door het toepassen van de gelijkenismethodiek zien we dat 1863 een profetische wegmarkering is, omdat anders de structuur (of het chiasme) onvolledig is. Het was een verborgen schat!

Jesaja 46:10 zegt dat God het einde zal laten lijken op het begin: "Die van den beginne aan verkondigt het einde, en van ouds af die dingen, die nog niet geschied zijn; Die zegt: Mijn raad zal bestaan, en Ik zal al Mijn welbehagen doen. " De vraag is dus: zag 742 v.Chr. er als 1863 uit?

In 742 v.Chr. vond er een burgeroorlog in het sieraadland tussen het noorden en het zuiden plaats, en zo zien we in 1863 een burgeroorlog in het tegenwoordige sieraadland (USA) tussen het noorden en het zuiden.

In 742 v.Chr. verwierp Gods volk de geest der profetie door Jesaja, en in 1863 begonnen de leiders de geest der profetie door Ellen White te verwerpen.

In 742 v.Chr. werd de zevenvoudige profetie (of een toepassing daarvan) verworpen toen Israël de waarschuwing van Jesaja over de verstrooiing in Assyrië verwierp; en zo zien we in 1863 dat Gods volk de zevenvoudige profetie (of een toepassing daarvan) verwierp. De structuur van de 2520 echter voorzegt zijn eigen verwerping, en dus ging Gods volk weer in een verstrooiing van 1863 tot 1989.

Mene Mene Tekel Upharsin

In Daniël 5, het feest van Belsazar, heeft het schrift op de muur ook een geldelijke waarde en is tevens een gewichtseenheid. De eenheden die ze in de Bijbelse tijd gebruikten, werden sikkels en gera's genoemd. Je kunt de sikkel- en gera-waarden van een mene, tekkel en upharsin nagaan in Strong's concordantie, of de gewichten en maattabellen nagaan in elke goede studiebijbel. Het vertelt ons dat een mene vijftig sikkels is, en een sikkkel is gelijk aan twintig gera's (Ex. 30:13b, Lev. 27:25b, Num. 3:47b, Num. 18:16b).

Een mene zou dus 50 sikkels of 1000 gera's zijn (50 sikkels x 20 = 1000 gera's).

Een tekkel is een sikkkel of 20 gera's, en upharsin is een halve mene, vandaar dat het vertaald wordt als "verdeeld" in Dan. 5:28.

Dus de geldwaarde in gera's van mene, mene, tekkel, upharsin is $1000 + 1000 + 20 + 500 = 2520$

Dus de 2520, gecodeerd in het schrift op de muur, is niet alleen een waarschuwing voor de bestraffing en verstrooiing van Gods volk, maar ook voor Babylon. Mene mene tekkel upharsin was een boodschap voor Belsazar, Babylon is gevallen, is gevallen. Op deze manier kan aangetoond worden dat de 2520 de boodschap van de 2^e engel is. De 2520 werd in 2009 in zijn volledigheid geïntroduceerd door Ouderling

Parminder en later in 2012 geformaliseerd, precies op tijd voor de dispensatie van de 2^e engel boodschap, die op 11 september 2001 arriveerde.

In Daniël 4:32 woonde Nebukadnezar zeven jaar lang met letterlijke beesten. De 2520 waarschuwt het volk van God dat zij zeven symbolische jaren (tot 1798, en 1989) bij symbolische beesten zullen wonen.

Toen Gods volk in 1798 bevrijd werd van pauselijke gevangenschap waren ze verstrooid geweest onder de leeuw, de beer, het luipaard en het vreselijke beest van Daniel 7. Ook deze lijn is een chiasme waar we onze profetische spiegel in het exacte midden van de lijn kunnen plaatsen en zo verdelen in 1260 jaar van heidense gevangenschap en 1260 jaar van pauselijke gevangenschap. De perfectie van dit patroon geweven in de geschiedenis van de koninkrijken der wereld laat geen andere optie dan dat het goddelijk geconstrueerd is, maar je kunt het niet zien zonder eerst de 2520 te erkennen. Door het bestaan van de 2520 te ontkennen mist men alle geïnspireerde schoonheid van zulke verborgen schatten.

Amerikaanse Congres en van het Hooggerechtshof, omdat ze de rechten van het volk hebben geschonden door de wereldtentoonstelling op zondag te sluiten. "1893, RCPKS 2.2224...

Het ligt voor de hand om nu 126 bij 1893 toe te voegen en te kijken wat er in dat jaar met deze beweging is gebeurd.

Conclusie

Zonder de 2520 kan de centrale pijler en het fundament van het adventistische geloof maar half worden beantwoord, omdat het slechts het heiligdom is dat tot 1844 onder de voet werd gelopen. Het volk werd tot 1798 met voeten vertreden. De 2520 is de enige profetie met twee einddata die Daniel 8:13 volledig beantwoordt. De ene is het laatste einde van de gramschap en de andere is het eerste einde van de gramschap. Voor God zou het misschien een beetje dubieus zijn om de centrale pijler en het fundament van iemands geloof slechts voor de helft onbeantwoord te laten. Nu we de eschatologische beproevingen naderen die in Daniël en Openbaring worden voorspeld, wanneer ons geloof wordt beproefd als in vuur, wanneer we proberen een antwoord te geven aan een ieder die je een reden vraagt voor de hoop die in je is, ben ik liever gewapend met het hele antwoord.

Misschien is het belangrijkste wel dat de 2520 zonder twijfel laat zien wie het ware volk van God vandaag de dag is. Als het exclusieve volk van God, het oude Israël, aan het begin van de 2520 verstrooid werd, dan is het het exclusieve volk van God dat aan het einde van de 2520 verzameld is, en er is maar één denominatie in de wereld die in die 46 jaar aan het eind van de 2520 verzameld werd. De 2520 laat zien dat de Zevende-dags Adventisten Gods exclusieve denominatie waren. Vervolgens onthult de 126 zonder twijfel welke beweging aan het einde van de wereld het "overblijfsel is van haar zaad". Als het Gods exclusieve volk was dat aan het begin van de 126, in 1863 en 1888, werd verstrooid, dan is het Gods exclusieve volk dat aan het einde van de 126 in 1989 en 2014 werd verzameld. De 126 bewijst dat deze beweging, onder leiding van ouderling Tess Lambert en Parminder Biant, Gods exclusieve, definitieve beweging is.

De bewering dat de 2520 de boodschap van de 2^e engel is voor onze tijd zou er op zijn minst toe moeten leiden dat men het gaat onderzoeken tot men tevreden is met hun eigen conclusie, want Zuster White zegt, "door de eerste twee boodschappen te verwerpen, hebben ze hun begrip zo verduisterd dat ze geen licht kunnen zien in de boodschap van de 3^e engel...". EW, 260.

Blijkbaar is er iets met de 2520 dat, door het afwijzen ervan, men vervolgens niets anders kan dan de boodschap van de 3^e engel te verwerpen, of met andere woorden, faalt in de test m.b.t. het merkteken van de beest.

Het doel van dit artikel is om de lezer aan te moedigen de 2520 verder te onderzoeken, omdat ik niet elke bewering heb gekwalificeerd en ook niet elke gestelde vraag heb beantwoord, en toch is er veel meer over te zeggen. Waarom zegt zuster White dat de 2300 dagen de langste en laatste profetie is? Waarom zwijgt ze over de 2520 en wat is er met de 2520 dat de ZDA-kerk het ziet als iets gevaarlijks en dat ze er zo bang van zijn dat ze je de kerk uitzetten als je deze doctrine

onderwijst? Omdat de 2520 leert dat zij de ware kerk van God zijn zouden ze een leerstelling zoals deze toch met open armen moeten ontvangen?

Als de scheepslieden van Handelingen 27 tot twee maal toe peilen om te zien hoe lang het duurt tot schipbreuk plaatsvindt, peilen ze twee verschillende dieptes. Hoeveel tellen de twee peilingen bij elkaar op als je ze omzet in inches? – **AS**

Dit artikel is een vertaling van het Engelstalige artikel "The 2520" uit de vierde editie van *Advent News* van mei 2020. (<https://en.fin1844.info/index.php/adventnews>)

Meer informatie:

w. www.deb-ministries.org

e. info at debm punt org

y. www.youtube.com/c/debministries